

መጽሐፈ ዳንኤል - ቁጥር 4 ምዕራ ኣንድ

ፓልሞኒ: በዳንኤልና በራእይ መጽሐፍ ውስጥ የዘመንና የቋንቋ ጌታን መግለጥ

Jeff Pippenger

2024-01-15

በዳንኤል ምዕራፍ 8 ቁጥር 13 እና 14 ውስጥ “ያ የተናገረው ኣንድ ቅዱስ” ክርስቶስ ነው። እንደ ፓልሞኒ። በራእይ መጽሐፍ ውስጥ ክርስቶስ አልፋና ኦሜጋ መሆኑ ተገልጦአል፤ ይህም ከሌሎች ድንቅ እውነቶች መካከል ክርስቶስን እንደ ድንቁ ቋንቋ አዋቂ ያሳያል፤ እና የዳንኤልና የራእይ መጻሕፍት በኣንድነት ክርስቶስን እንደ የዘመንና የቋንቋ ጌታ ይወክላሉ። ክርስቶስ፣ እንደ ፓልሞኒ (የሚስጥራት ቈጣሪ)፣ የኣድቮንቲዝምን ማዕከላዊ ምሰሶ በሚያቋቁሙት በእነዚያ ሁለት ቁጥሮች ውስጥ ያንን የባሕርይን ባሕርይ መግቢያ መስጠቱ ምን ማለት እንደሆነ ያለውን ክብደትና ጥልቀት መረዳት ከሰው ችሎታ በላይ ነው፤ ነገር ግን የሚስጥራት ቈጣሪ ሊገልጧቸው የሚመርጧቸውን ምስጢራት ማወቅና መከላከል የእኛ ኃላፊነት ነው።

የተሰወሩ ነገሮች የጌታ የኣምላካችን ናቸው፤ የተገለጡት ግን የዚህን ሕግ ቃላት ሁሉ እንፈጽም ዘንድ ለዘላለም ለእኛና ለልጆቻችን ናቸው። ዘዳግም 29:29።

ከተገለጡ ምስጢራት መካከል ኣንዱ፣ የምስጢራት ቈጣሪው (ፓልሞኒ)፣ “የተናገረው ያ ቅዱስ” መሆኑ ነው፤ እርሱም ራሱን በሚገልጥባቸው ሁለቱ ጥቅሶች ውስጥ የኣድቮንቲዝም ማዕከላዊ ዓምድ ተለይቶ ይታወቃል። በእነዚያ ሁለቱ ጥቅሶች ውስጥ ድንቁ ቈጣሪ እርሱ እንደ የይሁዳ ነገድ ኣንበሳ በ1798 የፈታውን “የእውቀት መጨመር” ይለያል። በእነዚያ ሁለቱ ጥቅሶች ውስጥ፣ “የእውቀት መጨመርን” የሚወክሉት የሚለር ሕልም እንቁዎች፣ በፓልሞኒ እጅ መሪነት፣ በዕንባቆም ሁለቱ ጽላቶች ላይ ታትመው ተገለጡ።

ከዚያም ኣንድ ቅዱስ ሲናገር ሰማሁ፤ ሌላም ቅዱስ ለዚያ የተናገረው ቅዱስ። ስለ ዘወትር መሥዋዕቱ፣ እና መቅደሱንና ሠራዊቱን እስኪረግጡ ድረስ አስፈሪ ምዝብራን ስለሚያመጣው በራእይ የተገለጠው ነገር እስከ መቼ ድረስ ይሆናል? አለው። እርሱም። እስከ ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ቀን ድረስ፤ ከዚያ በኋላ መቅደሱ ይነጻጸል አለኝ። ዳንኤል 8:13፣ 14።

ዳንኤል ስለ የመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት መንግሥታት ያለውን ትንቢታዊ ራእይ ከተቀበለ በኋላ፣ ከዚያም በቁጥር አሥራ ሦስትና አሥራ አራት ያለውን ሰማያዊ ውይይት ከሰማ በኋላ፣ “ራእዩን” ለማስተዋል ፈለገ።

እኔም ዳንኤል ራእዩን ባየሁ ጊዜ ትርጓሜውን ለማወቅ ፈለግሁ፤ እነሆም፡ በፊቱ እንደ ሰው መልክ ያለ ኣንድ ቆመ። በኡላይም ወንዝ ዳርቻዎች መካከል የሰው ድምፅ ሰማሁ፡ ጠርቶም፡- ገብርኤል፣ ይህን ሰው ራእዩን እንዲያስተውል አድርግ አለ። ዳንኤል 8:15፣ 16።

ዳንኤል ሊያስተውለው የሚፈልገው “ራእይ” የ“chazon” ራእይ ነው፤ ነገር ግን ገብርኤል ዳንኤልን እንዲያስተውል የተነገረው የ“mareh” ራእይ ነው። እያንዳንዱ እውነታ የራሱ አስፈላጊ ትርጉም አለው፤ ይህ እውነታ ከተሳሳተ ግን የንባቡ አወቃቀርና ንድፍ በመሠረቱ ይፈርሳል። በአሥራ አምስተኛው ቁጥር ዳንኤል የ“chazon” ራእዩን ሊያስተውል ሲፈልግ፣ “mareh” የተሰወረ ቢሆንም እንኳ ተወክሎ አለ፤ ምክንያቱም “እንደ ሰው መልክ” (ገብርኤል) በሚለው ውስጥ የዕብራይስጡ “mareh” ቃል “መልክ” ተብሎ ተተርጉሟል። በአሥራ አምስተኛው ቁጥር “ራእይ” ተብለው የተተረጎሙት ሁለቱም ቃላት ተወክለዋል። ዳንኤል በአሥራ አምስተኛው ቁጥር “chazon”ን ሊያስተውል ይፈልጋል፤ ነገር ግን ፓልሞኒ በአሥራ ስድስተኛው ቁጥር ገብርኤልን ዳንኤል “mareh”ን እንዲያስተውል ያዘዘዋል። የእነዚህ ሁለት ቁጥሮች አወቃቀር ሆነ ተብሎ የተደረገ ነው፤ እንዲሁም በእነዚህ ሁለት ቃላት መካከል ያለውን ግንኙነትና ልዩነት ያጠናክራል።

ገብርኤልን ዳንኤልን “mareh” ኸርእይቱ ኸረድእ ዚእዝዝ ፓልሞኒ እይ፤ ምክንያቱ ገብርኤልን ዚእዝዝ እቲ ኣብ ማይ ደው ዚብል እቲ እይ፤ ገብርኤል ድማ “ኣብ መንጎ ገምገም ኡላይ ያለ ድምዒ ሰብ” ዝበለ ድምፁ ሰሚዑ ነበረ። ኣብ መንጎ እቶም ገምገማት ዚፈስስ እቲ ርባ ኡላይ እይ፤ ኣብ ቅዱሳት መጻሕፍቲ ድማ ኣብ ማይ ደው ዚብል ክርስቶስ እይ። ምስ እዚ ሓቂ ዚተተሓሓዝ ኸልእ ሓቂ ድማ፤ ክርስቶስ ከም ሊቀ መላእኽቲ፤ ንመላእኽቲ ዚእዝዝ እቲ ራሱ ምኃኑ እይ። እቲ ኣብ መንጎ ገምገማት ዘሎ ድምዒ፤ ኣብ ቍጽሪ ዓሰርተ ሰለስተ ዝተጠቐሰ “እቲ ሓይ ቅዱስ” ድምዒ እይ፤ ገብርኤልን ዳንኤልን ነቲ ራእይ “mareh” ኸረድእ ዚእዝዝ ድማ ቃሉ እይ። ኣብ ዳንኤል ምዕራፍ ዓሰርተ ኸልተ፤ ክርስቶስ ደጊሙ ኣብ መንጎ ገምገም እቲ ርባ እይ። ኣብ ምዕራፍ ዓሰርተ ኸልተ በፍታ ተኸዲኑ እይ፤ ብእቲ ንዘለኣለም ዚነብር ድማ ይምሕል።

አንተ ግን፡ ዳንኤል ሆይ፡ እስከ ፍጻሜው ዘመን ድረስ ቃላቱን ዝጋ፡ መጽሐፉንም ማተም፤ ብዙዎች ወዲያና ወዲህ ይሮጣሉ፡ እውቀትም ይበዛል። ከዚያም እኔ ዳንኤል ተመለከትሁ፤ እነሆም፡ ሌሎች ሁለት ቆመው ነበር፤ አንዱ በወንዙ ዳርቻ በዚህ በኩል፡ ሌላውም በወንዙ ዳርቻ በዚያ በኩል። አንዱም በወንዙ ውኃ ላይ የነበረውን በፍታ የተለበሰውን ሰው፡- የእነዚህ ድንቆች ፍጻሜ እስከ መቼ ነው? አለው። በወንዙም ውኃ ላይ የነበረው በፍታ የተለበሰው ሰው ቀኝ እጁንና ግራ እጁን ወደ ሰማይ አንሥቶ ለዘላለም ሕያው በሆነው ሲምል፡ ሰማሁት፤ ለአንድ ዘመንና ለዘመናት እና ለዘመን እኩሌታ ይሆናል፤ የቅዱሳን ሕዝብም ኃይል መበተን በፈጸመ ጊዜ፡ እነዚህ ሁሉ ይፈጸማሉ። ዳንኤል 12፡4-7።

“በበፍታ የተለበሰ፡ በወንዙም ውኃ ላይ የነበረው” ሰው፡ “ቀኙንና ግራውን እጁን ወደ ሰማይ አንሥቶ፡ ለዘላለም በሕይወት በሚኖረው ማለ፤” እርሱም በምዕራፍ ስምንት ገብርኤልን ያዘዘው ያው ሰው ነው። በራእይ ምዕራፍ አሥርም ክርስቶስ ደግሞ እጁን አንሥቶ ለዘላለም በሕይወት በሚኖረው ማለ፤ ነገር ግን በዚያ በውኃውና በምድር ሁለቱ ላይ ቆሞ ነው።

እኔም በባሕርና በምድር ላይ ቆሞ ያየሁት መልአክ እጁን ወደ ሰማይ አነሣ፤ ሰማይንና በውስጡ ያሉትን ነገሮች፤ ምድርንና በውስጧ ያሉትን ነገሮች፤ ባሕርንና በውስጡ ያሉትን ነገሮች የፈጠረውን፤ ለዘላለም የሚኖረውን በእርሱ ማለ፤ ጊዜም ከእንግዲህ ወዲህ እንዳይዘገይ ማለ። ራእይ 10፡5-6።

ከራእይ መጽሐፍ ምዕራፍ አሥር ያለው ኃይል መልአክ፤ በምዕራፍ ስምንት በወንዙ ዳርቻዎች መካከል ሆኖ ለገብርኤል የተናገረው፤ በምዕራፍ አሥራ ሁለትም “የድንቅ ነገሮች” “ፍጻሜ” መቼ እንደሚሆን የገለጠው ፓልሞኒ ነው። በራእይ ምዕራፍ አሥር ውስጥ፤ እርሱ እንደ “አንበሳ” ያገሳው ያው እርሱ ነው፤ ምክንያቱም በዚያ ከይሁዳ ነገድ አንበሳ መሆኑ ተወክሎ ቀርቦአል።

ከሽማግሌዎቹም አንዱ እንዲህ አለኝ፤ አታልቅስ፤ እነሆ፡ ከይሁዳ ነገድ የሆነው አንበሳ፡ የዳዊት ሥር፡ መጽሐፉን እንዲከፍት ሰባቱንም ማህተሞቹን እንዲፈታ ድል አድርጎአል። እየተመለከትሁም እነሆ፡ በዙፋኑና በአራቱ እንስሶች መካከል፡ በሽማግሌዎቹም መካከል፡ እንደ ታረደ በግ ቆሞ ነበር፤ እርሱም ወደ ምድር ሁሉ የተላኩ የእግዚአብሔር ሰባቱ መናፍስት የሆኑ ሰባት ቀንዶችና ሰባት ዓይኖች ነበሩት። መጥቶም በዙፋኑ ላይ ከተቀመጠው ቀኝ እጅ መጽሐፉን ወሰደ። ራእይ 5፡5-7።

እንደ የይሁዳ ነገድ አንበሳ፤ ክርስቶስ በሰባት ማኅተሞች የታተመውን መጽሐፍ ለመፍታት ድል የነሣው በግ ነው። በዳንኤል መጽሐፍ ላይ በውኃ ላይ እየተመላለሰ ቢታይም፤ ወይም በራእይ መጽሐፍ አንድ እግሩን በባሕር ላይ ሌላውንም በምድር ላይ አኑሮ ቢታይም፤ እያንዳንዱ የትንቢታዊ ውክልና ከትንቢታዊ ዘመን ጋር የተያያዘ ነው። እንዲሁም እንደ የይሁዳ ነገድ አንበሳ፤ ክርስቶስ ቃሉን ሁለቱንም ያትማል እና ይፈታል። የዳንኤልን መጽሐፍ እንደ አተመው ሁሉ፤ በራእይ ምዕራፍ አሥር ውስጥ ያሉትን ሰባቱን ነገድጓዶች ደግሞ አትሞአል።

የሐንስን ያስተማረው ኃይሉ መልአክ ከኢየሱስ ክርስቶስ ያነሰ ማንነት አልነበረውም። ቀኝ እግሩን በባሕር ላይ፤ ግራውንም በየብስ ላይ መቆሙ፤ በሰይጣን ጋር በሚካሄደው ታላቅ ተጋድሎ የመጨረሻ

ትዕይንቶች ውስጥ የሚያከናውነውን ሚና ያሳያል። ይህ አቋም በምድር ሁሉ ላይ ያለውን ልዑል ኃይሉንና ሥልጣኑን ያመለክታል። ተጋድሎው ከዘመን ወደ ዘመን እየበረታ እና እየቆረጠ መጥቶአል፤ እንዲሁም የጨለማ ኃይላት ጥበባዊ አሠራር ከፍተኛውን ደረጃ እስኪደርስ ድረስ በመደምደሚያው ትዕይንቶች ድረስ ይቀጥላል። ሰይጣን ከክፉ ሰዎች ጋር ተባብሮ የእውነትን ፍቅር ያልተቀበሉትን ቤተ ክርስቲያናትና ዓለምን ሁሉ ያታልላል። ነገር ግን ኃይሉ መልአክ ትኩረትን ይጠይቃል። በታላቅ ድምፅ ይጮኻል። ከሰይጣን ጋር ተባብረው እውነትን የተቃወሙትን ሰዎች ለድምፁ ኃይልና ሥልጣን ሊያሳይ ነው።

“እነዚህ ሰባቱ ነገድጓዶች ድምፃቸውን ከአሰሙ በኋላ፣ ለዮሐንስ ስለ ታናሹ መጽሐፍ እንደ ዳንኤል የተሰጠው ትእዛዝ ይመጣል፤ ‘ሰባቱ ነገድጓዶች የተናገሩትን ነገሮች አትም።’ እነዚህ በየተራቸው የሚገለጡ ወደፊት የሚሆኑ ክስተቶችን ይመለከታሉ። ዳንኤል በዘመኑ መጨረሻ በዕጣው ይቆማል። ዮሐንስም ታናሹን መጽሐፍ ያልታተመ ሆኖ ያያል። ከዚያም የዳንኤል ትንቢቶች ለዓለም ሊሰጡ ባሉት የመጀመሪያው፣ የሁለተኛው፣ እና የሦስተኛው መልአክ መልእክቶች ውስጥ የተገባቸውን ቦታ ይይዛሉ። የታናሹ መጽሐፍ መፈታት ከዘመን ጋር የተያያዘው መልእክት ነበር።”

መጽሐፈ ዳንኤልና መጽሐፈ ራእይ አንድ ናቸው። አንዱ ትንቢት ነው፣ ሌላው መገለጥ ነው፤ አንዱ የታተመ መጽሐፍ ነው፣ ሌላው የተከፈተ መጽሐፍ ነው። ዮሐንስ ነገድጓዶቹ የተናገሩትን ምስጢራት ሰማ፣ ነገር ግን እንዳይጽፋቸው ታዘዘ።

ለዮሐንስ የተሰጠው ልዩ ብርሃን፣ በሰባቱ ነገድጓዶች የተገለጸው፣ በመጀመሪያውና በሁለተኛው መልአክ መልእክቶች ሥር የሚፈጸሙ ክስተቶች መግለጫ ነበር። የሰባተኛው ቀን አድጌንቲስት የመጽሐፍ ቅዱስ ትርጓሜ፣ ቅጽ 7፣ 971።

ክርስቶስ፣ በምዕራፍ ስምንትና በአሥራ ሁለት በውኃው ላይ እንዳለው ሰው ፓልሞኒ ሆኖ የተወከለው፣ በእጁም ትንሽ መጽሐፍ ያለው ኃይል መልአክ ደግሞ እርሱ ነው። እርሱ ቃሉን የሚያትምና የሚፈታ ከይሁዳ ነገድ የሆነው አንበሳ ነው፤ ገብርኤልንም የሚያዝ እርሱ ነው፣ ምክንያቱም እርሱ ዋናው መልአክ ሚካኤል ነው።

ነገር ግን የመላእክት አለቃ ሚካኤል ከዲያብሎስ ጋር ስለ ሙሴ ሥጋ በተከራከረ ጊዜ፣ “ኔታ ይገሥጽህ” እንጂ በስድብ ክስ ሊከሰው አልደፈረም። ይሁዳ 1፣9

ሚካኤል የክርስቶስ ስም ነው፤ ይህም ስም እርሱ የመላእክት አዛዥ ብቻ ሳይሆን ሙታንን ለማስነሣት ሥልጣን ያለው መሆኑን ያመለክታል። ሚካኤል የሚለው ስም “እንደ እግዚአብሔር ያለ ማን ነው?” ማለት ነው። ናቡከደነፆር ከሦስቱ ታማኝ ወጣቶች ጋር በእቶኑ ውስጥ እንደ እግዚአብሔር ልጅ ያለ አንድን ባዩ ጊዜ፣ ያየው ሚካኤልን ነበር። እንዲሁም ዋናው መልአክ ሚካኤል፣ በዳንኤል ምዕራፍ ስምንት ቁጥር አሥራ አንድ ፍጻሜ መሠረት በመስቀል ላይ ታናሹ ቀንድ የአረማዊቱ ሮማ በእርሱ ላይ ራሱን ከፍ ያደረገበት የእግዚአብሔር ሕዝብ አለቃ ደግሞ ነው።

ነገር ግን በእውነት መጽሐፍ ውስጥ የተጻፈውን አሳይሃለሁ፤ በእነዚህም ነገሮች ከእኔ ጋር የሚቆም ከእናንተ አለቃ ከሚካኤል በቀር ማንም የለም። ዳንኤል 10፣21።

ሚካኤል መላእክቱን የሚያዝዝ፣ ሙታንን የሚያስነሣ፣ የምሕረት ጊዜም መቼ እንደሚዘጋ የሚወስን ነው።

“በዚያም ዘመን ለሕዝብህ ልጆች የሚቆም ታላቁ አለቃ ሚካኤል ይነሣል፤ ብሔርም ከነበረ ጀምሮ እስከዚያ ዘመን ድረስ እንደ እርሱ ያልሆነ የጭንቀት ዘመን ይሆናል፤ በዚያም ዘመን በመጽሐፍ ውስጥ ተጽፎ የሚገኝ ሁሉ ከሕዝብህ ይድናል።’ ይህ የጭንቀት ዘመን በሚመጣበት ጊዜ ጉዳይ ሁሉ ውሳኔ አግኝቶአል፤ ምሕረት የሚቀበሉበት ጊዜ ከእንግዲህ የለም፤ ለማይነሱትም ከእንግዲህ ምሕረት የለም።

የሕያው እግዚአብሔር ማኅተም በሕዝቡ ላይ ነው። ይህ ትንሽ ቀሪ ሕዝብ፣ በድራጎች ሠራዊት የተሰለፉ የምድር ኃይሎች ጋር በሚካሄደው ገዳይ ግጭት ራሳቸውን ለመከላከል ሳይችሉ፣ እግዚአብሔርን መከላከያቸው ያደርጋሉ። በአምልኮ ለአውሬው እንዲሰግዱና ምልክቱንም እንዲቀበሉ፣ ካልሆነም መከራና ሞት እንዲደርስባቸው፣ ትእዛዝ በምድር ላይ ካላቸው ከፍተኛይቱ ሥልጣን ወጥቶአል። እግዚአብሔር ሕዝቡን አሁን ይርዳ፤ ያን ጊዜ ያለ እርሱ ረድኤት በእንዲህ ያለ አስፈሪ ግጭት ውስጥ ምን ሊያደርጉ ይችላሉ!” Testimonies, volume 5, 212.

የይሁዳ ነገድ አንበሳ የሚፈታው የመጨረሻው ምስጢር የኢየሱስ ክርስቶስ ራእይ ነው፤ ይህም በነቢያዊ ቃሉ ውስጥ ያለውን እያንዳንዱን ክፍል ንድፍና አወቃቀር እርሱ እንደሚቆጣጠር ያካትታል። በውኃዎቹ ላይ የቆመው፣ እጁን የሚያነሣ፣ ለዘላለም ሕያው በሆነው የሚምል፣ እና እንደ አንበሳ የሚጮኽ፣ ይህም ሰባት ነገድዳዶች ድምፃቸውን እንዲናገሩ የሚያደርግ፣ የዳንኤልን መጽሐፍ የሚያትምና የራእይን ሰባቱን ነገድዳዶች የሚያትም እርሱ ነው። በሰባት ማኅተሞች የታተመውን መጽሐፍ የሚፈታው፣ ሙታንን የማስነሣት ሥልጣን ያለው፣ እና የምሕረት ዘመን መጨረሻን አውጆ የሚቆም ታላቁ አለቃ እርሱ ነው። ፓልሞኒ ገብርኤልን የ“mareh” ራእይን ዳንኤል እንዲያስተውል ባዘዘው ጊዜ፣ በትክክል ያንኑ ማለቱ ነበር።

ገብርኤል ዳንኤል የ“chazon” ራእይን እንዲያስተውል አላዘዘውም። “chazon” ራእይ በዳንኤል ምዕራፍ ስምንት ቁጥር አንድ እስከ አስራ ሁለት ያለው የመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት የመንግሥታት ራእይ ነው፤ እንዲሁም በቁጥር አሥራ ሦስት በቆይታው ርዝማኔ ላይ በተነሣ ጥያቄ ውስጥ የተጠቀሰው “ራእይ” ደግሞ እርሱ ነው። “ራእይ እስከ መቼ ይሆናል?” የ“chazon” ራእይ መቅደሱንና ሠራዊቱን የሚረግጡትን የዕለቱን (ጣዖት አምልኮ) እና የመተላለፉን (ጵጵስና) አጥፊ ኃይሎች ይመለከታል።

ከዚያም አንድ ቅዱስ ሲናገር ሰማሁ፤ ሌላውም ቅዱስ ለዚያ የተናገረው ቅዱስ፣ “ስለ ዘወትሩ መሥዋዕትና ስለ አጥፊው ኃጢአት፣ መቅደሱንና ሠራዊቱን እስከሚረገጡ ድረስ ያለው ራእይ እስከ መቼ ነው?” አለው። ዳንኤል 8:13።

ክርስቶስ፣ እንደ ፓልሞኒ (ድንቅ ቈጣሪው)፣ “እስከ መቼ” እንደሚሆን ስለ “ከዘን” ራእይ ተጠይቆ፣ “እስከ ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ቀን ድረስ፤ ከዚያም በኋላ መቅደሱ ይነጻል” ሲል ይመልሳል። ከዚያም ዳንኤል፣ “ስለ ዘወትር መሥዋዕትና ስለ ጥፋት መተላለፍ፣ መቅደሱንም ሆነ ሰራዊቱን ለመረገጥ አሳልፎ ለመስጠት” የሚመለከተውን “ከዘን” ራእይ ሊያስተውል ይመኛል። ነገር ግን ገብርኤል፣ ዳንኤልን “ማርኤህ” ራእይ እንዲያስተውል ታዘአል። በእግዚአብሔር ቃል እያንዳንዱ እውነታ የራሱ በታና ጥቅም አለው። “ማርኤህ” ራእይ በሃያ ስድስተኛው ቁጥር ከተጠቀሰው የማታና የጠዋት ራእይ ጋር የተለየ አይደለም።

እርሱም፦ “በተነገረው የማታና የጠዋት ራእይ እውነት ነው፤ አንተም ራእይን ዝጋው፣ ለብዙ ቀናት ይሆናልና” አለ። ዳንኤል 8:26።

“ራእይ” የሚለው ቃል በዚህ ቁጥር ሁለት ጊዜ ተጠቅሷል። የመጀመሪያው ማጣቀሻ “ማሬህ” ራእይ ሲሆን፣ ሁለተኛው ደግሞ “ሐዘን” ራእይ ነው። “ማሬህ” ራእይ የ“ማታና ጠዋቶች” ራእይ ነው። “ማታና ጠዋቶች” የሚለው ዕብራይስጥ አገላለጽ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ብዙ ጊዜ ይገኛል፣ እናም ሁልጊዜ “ማታና ጠዋቶች” ተብሎ ይተረጎማል፤ በሃያ ስድስተኛው ቁጥር እንደሆነውም እንዲሁ ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ “ማታና ጠዋቶች” ተብሎ ከመተርጎም ልዩ በሆነ መንገድ የተተረጎመበት ብቸኛ ስፍራ አሥራ አራተኛው ቁጥር ነው፤ በዚያም በቀላሉ “ቀኖች” ተብሎ ተተርጎሟል። የአሥራ አራተኛው ቁጥር ትክክለኛው ዕብራይስጥ ጽሑፍ፣ “እስከ ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ማታና ጠዋቶች” ብሎ ይነበባል።

የአድቪንቲዝም ማዕከላዊ ምሰሶ የሆነው ይህ ጥቅስ፣ “ማታና ጠዋት” ተብሎ ሳይሆን በቀላሉ “ቀኖች” ተብሎ የተገለጸበት በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ያለው ብቸኛው ጥቅስ ነው። እያንዳንዱ እውነታ የራሱ ግንኙነት አለው፤ ሌላ ምንም ነገር ባይሆን እንኳ፣ ጳልሞኒ ይህን ጥቅስ ሆን ብሎ እያጎላ እንደነበር ግልጽ ነው። ይህንም

ያደረገው፣ የኪንግ ጄምስ መጽሐፍ ቅዱስን የተረጎሙትን ሰዎች አእምሮ በመምራት፣ ይህን ሐረግ በቃሉ ውስጥ ሁልጊዜ ከሚጻፍበት ሁኔታ በተለየ መልኩ እንዲጻፉት በማድረግ ነበር። ከዚህ እውነታ ሊወሰድ የሚገባው ነጥብ ይህ ነው፤ ገብርኤል ዳንኤልን የ“mareh” ራእይ እንዲያስተውል በተነገረው ጊዜ፣ ዳንኤል የ1844 መገለጥ ራእይን እንዲያስተውል እንጂ፣ ስለ መቅደሱና ሠራዊቱ መረገጥ የሆነውን የ“chazon” ራእይ እንዲያስተውል እንዳልሆነ ማለት ነው።

የ“ምሽቶችና ጠዋቶች” ራእይ በ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 የመቅደሱ መንጻት በጀመረ ጊዜ ስለተፈጸመ መገለጥ ነው። የ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 መገለጥ ራእይ ስለ መቅደሱ መረገጥ ሳይሆን ስለ መቅደሱ መንጻት ነው። በዚያ ቀን ትንቢታዊ መገለጥ ነበረን?

“ክርስቶስ መቅደሱን ለማንጻት እንደ ሊቀ ካህናታችን ወደ ቅድስተ ቅዱሳን መምጣቱ፣ በዳንኤል 8፡14 እንደተገለጸው፤ እንዲሁም የሰው ልጅ ወደ የዘመናት ጥንታዊው መምጣቱ፣ በዳንኤል 7፡13 እንደቀረበው፤ እንዲሁም ጌታ ወደ ቤተ መቅደሱ መምጣቱ፣ በሚልክያስ እንደተነበየው፣ እነዚህ ሁሉ የአንድ ነገር መግለጫዎች ናቸው፤ ይህም ደግሞ ክርስቶስ በማቴዎስ 25 ባለው ስለ አስሩ ደናግል ምሳሌ ውስጥ እንደገለጸው ሙሽራው ወደ ሰርጉ መምጣት በሚለው ተመስሏል።” ታላቁ ተጋድሎ፣ 426።

ገብርኤል ዳንኤል በ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ቀን ክርስቶስ በቤተ መቅደሱ ውስጥ ያሳየውን ትንቢታዊ መገለጥ እንዲያስተውል ተአዘዘ። ስለዚህ ገብርኤል ለዳንኤል ስለ 1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ቀን ሁለተኛ ምስክር ሰጠው፤ ምክንያቱም ያንን እውነት በሁለት ምስክርነት ምስክርነት እንደሚጻፍና የሚያመለክተውን መጽሐፍ ቅዱሳዊ መርህ በማንኛውም መልኩ የመዘገበ እያንዳንዱን የመጽሐፍ ቅዱስ ጸሐፊ ገብርኤል መርቶታል። ገብርኤል ዳንኤልን ስለ 1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ቀን ሊያስረዳው ከነበረ፣ “የመገለጡን ራእይ” ለማጽናት ሁለተኛ ምስክር ያስፈልገው ነበር።

ገብርኤል ሥራውን የሚጀምረው መጀመሪያ ዳንኤል የ«ራእይ» (“chazon”) ራእይን ለመረዳት ያለውን ፍላጎት በመመልከት ነው፤ ይህንም የሚያደርገው «ራእይ» (“chazon”) ራእይ በ1798 በ«ፍጻሜው ዘመን» የሚያበቃው ራእይ መሆኑን በመለየት ነው።

ከኡላይ ወንዝ ዳርቻዎች መካከልም የሰው ድምፅ ሰማሁ፤ እርሱም ጠርቶ፡- ገብርኤል ሆይ፣ ይህን ሰው ራእይን እንዲያስተውል አድርገው አለ። እኔም ቆሜ ወዳለሁበት ቀረበ፤ በመጣም ጊዜ ፈራሁ፣ በፊቴም ተደፋሁ፤ እርሱ ግን፡- የሰው ልጅ ሆይ፣ ራእይ ለፍጻሜው ዘመን ነውና አስተውል አለኝ። ዳንኤል 8፡16፣ 17።

በቀደመው ቁጥር ያለው “ራእይ” ማለትም “በፍጻሜው ዘመን” የሚለው የ“ካዘን” ራእይ ነው፤ በዳንኤልም መጽሐፍ “የፍጻሜው ዘመን” 1798 ነው። ይህ ዳንኤል ሊያስተውለው የፈለገው “ራእይ” ነበር፤ ነገር ግን ገብርኤል ዳንኤልን እንዲያስተውለው የታዘዘው “ራእይ” ይህ አልነበረም። ስለዚህ ገብርኤል ሁለተኛ ምስክር ሊያቀርብ ነው።

ስለዚህ እኔ ቆሜ ወዳለሁበት ቀረበ፤ በቀረበም ጊዜ ፈርቼ በፊቴ ተደፍቼ ወደቅሁ፤ እርሱ ግን፡- የሰው ልጅ ሆይ፣ አስተውል፤ ራእይ ለፍጻሜው ዘመን ነውና አለኝ። ከእኔም ጋር ሲናገር ፊቴን ወደ ምድር አዘንብዬ በጥልቅ እንቅልፍ ውስጥ ነበርሁ፤ እርሱ ግን ነካኝ፣ በቀጥታም አቆመኝ። እርሱም አለ፡- እነሆ፣ በቀጣው መጨረሻ ምን እንደሚሆን አሳውቅሃለሁ፤ ፍጻሜው በተወሰነው ጊዜ ይሆናልና። ዳንኤል 8፡17-19።

ገብርኤል ዳንኤልን “እነሆ” ብሎ በማሳወቅ የተሰጠውን የሥራ ተልእኮ ይወስዳል፤ ይህም ዳንኤል ቀጣዩን እውነታ እንዲያስተውል ማለት ነው። ቀጣዩ እውነታ ማለት፣ በዘሌዋውያን ሃያ ስድስት ውስጥ ከተጠቀሱት ሁለቱ “ሰባት ዘመናት” ውስጥ “የመጨረሻው ቅጥ” በ1844 እንደሚያበቃ ነው። “የመጨረሻው ቅጥ” በቀጥታ እንደ ጊዜ ትንቢት ተለይቶ ይገለጻል፣ ምክንያቱም የሚያበቃበት “የተወሰነ ጊዜ” አለው። “ቅጥው”

የጊዜ ዘመንን መወከል አለበት፤ ምክንያቱም ለማብቃቱ “የተወሰነ ጊዜ” አለውና። “ቍጣው” ብቻ በአንድ የጊዜ ነጥብ ብቻ ቢሆን ኖሮ፤ መጨረሻ ባልነበረውም፤ ይልቁንም የተፈጸመበት ነጥብ ብቻ በሆነ ነበር።

“ቍጣው” የተወሰነ መጨረሻ ነበረው፤ ስለዚህም የጊዜ ወቅት ማብቂያን ይወክላል። ይህ የጊዜ ወቅት “የመጨረሻው ቍጣ” ተብሎ ተወክሏል። መጨረሻ ካለ፤ የመጀመሪያም ሊኖር ይገባል። “የመጀመሪያው ቍጣ” በዳንኤል ምዕራፍ አሥራ አንድ ተለይቶ ተገልጿል፤ በዚያም ደግሞ የጊዜ ወቅት ነው። ምክንያቱም ጳጳሳት እስከ “ቍጣው” ፍጻሜ ድረስ “ይሠራ ነበር፤ ይበልጥም ይሳካላት ነበር”።

ከማስተዋል ያላቸውም አንዳንዶቹ እስከ ፍጻሜው ዘመን ድረስ ለመፈተናቸው፤ ለማንጸታቸው፤ ነጭም ለማድረጋቸው ይወድቃሉ፤ ምክንያቱም ይህ ገና ለተወሰነው ጊዜ ነው። ንጉሡም እንደ ፈቃዱ ያደርጋል፤ ራሱንም ከፍ ከፍ ያደርጋል፤ ከእያንዳንዱም አምላክ በላይ ራሱን ያበዛል፤ በአማልክትም አምላክ ላይ ድንቅ ነገር ይናገራል፤ ቍጣውም እስኪፈጸም ድረስ ይበለጽጋል፤ ምክንያቱም የተወሰነው ነገር ይፈጸማል። ዳንኤል 11:35, 36።

በእነዚህ ሁለት ቁጥሮች ውስጥ፤ እንደ ፈቃዱ የሚያደርግና ራሱን ከፍ ከፍ የሚያደርግ ንጉሥ ዋና ጉዳይ ነው። ቁጥር ሰላሳ ስድስት፤ ጳውሎስ በዚያ በእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ውስጥ ተቀምጦ ራሱን እግዚአብሔር እንደሆነ የሚያሳይ “የኃጢአት ሰው” ሲለይ የሚያቀርበው በንግግሩ የጠቀሰው ቁጥር ነው። ከ538 ዓመት ጀምሮ እስከ 1798 ድረስ ያለው የጨለማው ዘመን ስደት በቁጥር ሰላሳ አምስት ውስጥ ተለይቶ ተገልጿል፤ እናም እርሱ “እስከ መጨረሻው ዘመን” ድረስ ይቀጥላል፤ ይህም 1798 ነበር፤ እርሱም “የተወሰነው ዘመን” ነበር። ከዚያም ቁጥር ሰላሳ ስድስት ጳጳሳትነቱ “ቍጣው እስኪፈጸም ድረስ” “እንደሚበለጽግ” ይገልጻል። ቁጥሩ ጳጳሳትነቱ እስከ 1798 ድረስ እንደበለጸገ ይገልጻል፤ በዚያን ጊዜም የመጀመሪያው “ቍጣ” “ተፈጽሞ” ነበር። የእግዚአብሔር ትንቢታዊ ቃል ጳጳሳትነቱ ለአንድ ሺህ ሁለት መቶ ስልሳ ዓመታት፤ እስከ 1798 ድረስ፤ ይህም “የመጨረሻው ዘመን” እስከሆነው ድረስ እንዲቀጥል “ወስኖ” ነበር።

የመጀመሪያው “ቍጣ” በ1798 ተፈጸመ፤ “የመጨረሻውም ቍጣ” በ1844 ተፈጸመ። ሁለቱም ቍጣዎች የተወሰነ ፍጻሜ ያላቸው የጊዜ ወቅቶች ሆነው ተወክለዋል፤ ስለዚህም ሁለቱም የጊዜ ትንቢቶች መሆናቸውን ያመለክታሉ። ገብርኤል ጥቅምት 22, 1844ን የሚያመለክቱትን የ“ማታና ጥዋት” (ቀኖች) የመልክ ራእይ (“mareh”) ዳንኤል እንዲያስተውል በፓልሞኒ ታዝዞ ነበር፤ እርሱም ለዚያ ቀን ሁለተኛ ምስክር በመስጠት እንዲሁ አደረገ።

ዳንኤል ሊያስተውለው የፈለገው የቁጥር አሥራ ሦስት “chazon” ራእይ፤ በ1798 በ“የፍጻሜው ዘመን” የተደረሰ የመረገጥ ራእይ ነበር። የቁጥር አሥራ አራት “mareh” ራእይ ግን፤ የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት የጊዜ ትንቢት ፍጻሜን በመፈጸም፤ እንዲሁም የሁለት ሺህ አምስት መቶ ሃያ ዓመታት የጊዜ ትንቢት ፍጻሜን በመፈጸም፤ በ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ክርስቶስ በቅዱስ ቅዱሳን መገለጡ ጋር ተፈጸመ። እነዚህ ሁለቱ የጊዜ ትንቢቶች ሁለቱም ሲስተር ዋይት በጌታ እጅ እንደ ተመሩ እና ሊለወጡ እንደማይገባቸው በለዩቻቸው የዕንባቆም ቅዱሳን ጽላቶች ላይ ተወክለዋል።

በሚቀጥለው ጽሑፍ ይህን ጥናት እንቀጥላለን።

“ልንማራቸው የሚገቡን ብዙ ትምህርቶች አሉን፤ እንዲሁም ብዙ ብዙ የምንተዋቸው ነገሮች አሉ። እግዚአብሔርና ሰማይ ብቻ ስህተት የማያደርጉ ናቸው። የሚወዱትን አመለካከት ፈጽሞ ማቋረጥ እንደማይጠበቅባቸው፤ ሐሳባቸውንም ለመለወጥ አጋጣሚ ፈጽሞ እንደማይኖራቸው የሚያስቡ ሰዎች ተስፋ ይቆርጣሉ። የራሳችንን አሳቦችና አመለካከቶች በጽኑ ግትርነት እስከ ያዝናቸው ድረስ፤ ክርስቶስ የጸለየላትን አንድነት ሊኖረን አንችልም።” Review and Herald, July 26, 1892.